

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

פוסק הרמב"ם: הקשיבו יהודים, תסתובבו ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!

ראה עמוד 6

ערב שבת קודש פ' בשלח, שבת שירה
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שמח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכות
הרה"ת ר' אליעזר בן חי' דרייזל שיחי'
טורין
ליום הולדתו, ש"ק פ' בשלח, טו"ב שבט
לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

העיקר צאו מהגלות!! / משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו

7 זמן הגאולה

כיצד יתפוס נשיא דורנו בצוואר חולצתו ויציביע על פעולותיו... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 וילחום מלחמת ה' - וינצח

כיצד לשאול את אנשי הצבא / שיחות בענין שלימות הארץ

11 יומן תש"מ - פרסום ראשון

חלק ה"י מתוך "יומן תש"מ" / מעש"ק פ' בשלח עד עש"ק פ' יתרו

14 כתי"ק - פרסום ראשון

למה לגנוב את הכתבים? / צילום מהגהת אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשי"א

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי הב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ושיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל; מיקוד: 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

Handwritten text in Hebrew, likely a commentary or letter, with various annotations and signatures. The text is dense and includes many words and phrases that are difficult to transcribe accurately without context. It appears to be a personal or scholarly note related to the printed text on the right.

העיקר - צאו מהגלות!!

צריכים לצעוק שרוצים כבר לצאת מהגלות - "עד מתי", "דאלאי גלות!" • ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בידינו - הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות • אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם - וא"כ, מה אתה משוה את עצמך לסבך?! • ומה שיש לך קושיות - תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! • תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה*

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

נאמן לומר פרעתי בתוך זמנו.

ולדוגמא, בפדיון הבן: החיוב דפדיון הבן חל על האבא שלשים יום אחרי הולדת הולד בלבד, וכיון שכך, לכן לדברי הכל בפדיון הבן אין אדם נאמן לומר פרעתי קודם זמנו.

ב. ע"פ הנ"ל מתעוררת שאלה בפנימיות הענינים:

ובהקדים מה שדובר פעם³, שגם הקב"ה מקיים מצות פדיון הבן⁴ (שהרי "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטי ישראל" - "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"⁵), וקיום המצוה של הקב"ה הוא ע"י שאבינו שבשמים פודה את "בני בכורי ישראל"⁶ מהגלות.

וע"פ הנ"ל - שבפדיון הבן לכולי עלמא

א. ** ישנה מחלוקת בגמרא¹ האם אדם החייב כסף לחבירו נאמן לומר פרעתי תוך זמני או אינו נאמן. ריש לקיש סובר ש"הקובע זמן לחבירו ואמר לו פרעתיך בתוך זמני, אינו נאמן", כיון ש"לואי שיפרע בזמנו", ואביי ורבה סוברים שנאמן, כיון ש"עביד איניש דפרע בגו זימנין זימנין דמתרמו לי' זוזי אמר איזיל איפרעי' כי היכי דלא ליטרדון".

והגמ' פוסקת ש"הלכתא כריש לקיש", וכן פוסק הרמב"ם² "חזקה היא שאין אדם פורע בתוך זמנו".

אולם מחלוקת זו היא רק במלוה ולוה, כיון שכבר בשעת ההלוואה נתחייב הלוה למלוה ונכסיו משועבדים לו, אבל במקרים אחרים שבהם החיוב מתחיל רק ביום הפרעון, אינו

* השיחה מובאת בזה בעריכה מחודשת ובהוספת מראי-מקומות בשולי-הגליון. המו"ל.

** סעף א' נעבד ע"פ חלקים מסעף כו בהנחה שיש ע"י "ועד הנחות התמימים" (סה"ש תשמ"ו ח"ב ע' 610 ואילך).

1 ב"ב ה, א-ב.

2 הל' מלוה ולוה פ"א ה"ו.

3 לקו"ש ח"א ע' 48 ואילך. והגש"פ עם ליקוטי ביאורים טעמים ומנהגים ע' תקכג (בהוצאת קה"ת תשל"ט ואילך, בהוצאת תנש"א ע' תעו) ואילך.

4 ראה במדב"ר רפ"ז. וש"נ. זח"ב קעד, ריש ע"ב.

5 תהלים קמז, יט. שמור"ר פ"ל, ט.

6 שמות ד, כב.

למה לגנוב את הכתבים?

בבואנו מיום י"ג שבט - יום ההילולא של הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה נ"ע זי"ע - אם כ"ק אדמו"ר הריי"צ זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע - הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשי"א

(נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 514, וב"שיחות קודש" תשי"א (הוצאה חדשה) ע' 151)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

א. היינט איז דער רביצינ'ס יא"צ. דער רבי מהר"ש איז געווען זייער אַ מסודר, און מ'האָט געוואוסט עננין זיין סדר היום. ובכלל זה אויך די זמנים ווען ער פּאַרט שפּאַצירן. בעת ער פּלעגט אַרויספאַרען שפּאַצירען פּלעגט מען זיך אַריינגאַנגען און מעתיק זיין כּתבי דא"ח. מ'פּלעגט אַוועקשטעלן אַ שומר ער זאָל באַצייטענס אַנזאַגן ווען דער רבי מהר"ש האַלט באַ קומען. אויף אַזא אופן האָט מען מעתיק געווען אַ סאך כּתבים.

איינער פון די מעתיקים איז געווען די רביצין. און ביי דעם רבי'ן (דעם שווער) זיינען אירע העתקות פון דעם רבי'ן מהר"ש'ס כּתבים, געלעגן אין איין תיק צוזאַמען מיט דעם רבינ'ס נ"ע הנחות.

ב. דער רבי האָט דערציילט, אַז אויף אַזא אופן האָט ער זיך געפּירט אויך מיט זיין פּאָטער דעם רבי'ן נ"ע. אַמאָל האָט דער רבי נ"ע אים געכאַפט אַז ער איז מעתיק די כּתבים, און האָט אים געזאָגט: באַ זיך אין שטוב בין איך שוין אויך אויס בעל-הבית? דער רבי האָט פון דעם געקראָגן אַ שטאַרקן שבירת הלב, און האָט געבעטן אַ תיקון אויף דעם. אין אַ צייט אַרום האָט דער רבי נ"ע אים געגעבן אַ רשיון, אַ צוטריט צו די כּתבים, און אַוועקפּאַרענדיג - פּלעגט ער אים לאַזען די שליסלאַך פון די אַלמערס.

ג. לכאורה איז ניט מובן, דער רבי מהר"ש האָט דאָך מסתמא משער געווען, און אפשר אויך ברור געוואוסט אַז מ'איז מעתיק די כּתבים ווען ער פּאַרט אַוועק, וואָרום ער האָט דאָך גוט געקאַנט דעם רבי'ן נ"ע און זיין תּשוקה צו חסידות. איז, ממה נפשך: האָט ער ניט געוואַלט מ'זאָל מעתיק זיין, האָט ער געקאַנט באַוואַרענען די כּתבים אויף אַזא אופן מ'זאָל זיי ניט קענען מעתיק זיין, האָט אים ניט געאַרט אַז מ'איז מעתיק, האָט ער דאָך געקענט געבן אויף דעם אַ רשיון. צוליב וואָס האָט דאָס געדאַרפט זיין אויף אַזא אופן? די זעלבע זאך איז ניט מובן אין דער העתקת הכּתבים וואָס דער רבי פּלעגט מעתיק זיין ביי דעם רבי'ן נ"ע. פּאַרוואָס האָט דאָס געדאַרפט זיין אויף אַן אופן פון שלא ברשות?

דער ביאור אין דעם קען מען זאָגען: אין דעם צווייטען מאמר וואָס האָט זיך גערעדט (בשנת תרצ"ד) נאָך די מאמרים פון ר"ה'דיק'ן המשך (הנדפס לר"ה ה'תשי"א) - דער מאמר איז פון פ' וישלח, ומתחיל ויאמר גו' ישראל יהי' שמך - איז ער מבאר פּאַרוואָס האָבען די ברכות יצחק ליעקב געדאַרפט זיין במרמה דוקא.

(גם לאביי ורבא) אין אדם פורע תוך זמנו – יוצא לכאורה, שהקב"ה לא יפדה את בני ישראל (מהגלות) בתוך הזמן, ולכאורה הרי זה היפך המציאות, שהרי הגמרא אומרת⁷ בפירוש "זכו – אחישנה", קודם הזמן!?

והביאור בזה:

הטעם לכך שהחיוב לפדיון הבן הוא דוקא לאחר שלשים יום ולא תיכף משנולד – כי "כל ששהה ל' יום באדם אינו נפל"⁸, זאת-אומרת, שלפני שלשים יום הולד הוא ספק נפל, וביום השלשים יוצא הולד מכלל נפל ועומד בחזקת "בר קיימא", ובמילא חל עליו אז החיוב דפדיון הבן. ולכן סוברים כולם שבפדיון הבן אין אדם פורע לפני שלשים יום.

משא"כ בפדיון (הבן) של הקב"ה, הרי לא שייך לומר שעד שלשים יום בני"ה הם ספק נפל, כיון שהקב"ה בודאי יודע ש"בני בכורי ישראל" הם "בר קיימא", וצריכים בודאי לשחררם מהגלות!

ובפרט שיחד עם בני"ה נמצאת גם שכינתא בגלותא⁹, כלומר, שהקב"ה כבר משועבד כביכול (בגלותא), ואם-כן אין שום סיבה לדחות את הפדיון והפרעון עד שלשים יום, אלא בטח עושה זאת הקב"ה תיכף ומיד, "לא עכבן אפילו כהרף עין"¹⁰!

ג. אמנם, ישנו כאן ענין נוסף:

יצאת בני"ה מהגלות אינה תלוי' רק בהקב"ה עצמו כביכול, אלא גם בידיהם של בני"ה – שהם צריכים "לשלם" את הפדיון דכסף וזהב, אהבה ויראה¹¹, בכדי לצאת מהגלות, וכאשר הם יעשו זאת לפני זמן הקץ

(בתוך שלשים יום) – יפדה הקב"ה מיד את "בני בכורי ישראל" מהגלות.

ומה שאפשר להקשות: הרי [לדעת ריש לקיש] הטעם לזה שאין אדם פורע תוך זמנו הוא משום שקשה לו לשלם לפני הזמן שסוכם מלכתחילה [ואך יעשו זאת בני"ה?] – אזי כאשר מדובר על יציאת בני"ה מהגלות, מותרים הם על הקושי והבלבול שבתשלום הכסף וזהב (אהבה ויראה) קודם הזמן שסוכם, ואכן משלמים זאת "לפני זמנו", העיקר לצאת מיד מהגלות.

ומה ששואלים: מה יהי' עם הכסף והזהב? ע"כ משיבים בני ישראל, שהכסף והזהב – אהבה ויראה – כבר יהיו לאחר הגאולה, אבל עכשיו חפצים רק בדבר אחד: הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

וכפי שביציאת מצרים "לא עכבן המקום כהרף עין", עאכ"כ עכשיו כש"כלו כל הקיצין"¹²; במילא רוצים שתבוא מיד הגאולה, ובפשטות – בשבת זו עצמה!

ובפרט שיהודים עושים הכל בזריזות וללא דחיות, כמבואר באגה"ק¹³ ש"זריזותי דאברהם אבינו ע"ה היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם כו" (כמדובר כמ"פ).

ד. ניגש 'בעל נגלה' ושואל שאלות:

אם יצאו מהגלות ביום השבת – מה יהי' עם המטפחת ("פאטשיילע"), הרי אסור לטלטלה?!

אומרים לו: תשאיר את המטפחת בגלות וצא בעצמך מהגלות!

טוען הוא: הרי זו המטפחת שלו, ו"צדיקים

השירה. וכן במוצ"ש כנסע כ"ק אדי"ש לביתו ניגנו ורמוזו בידו הק' להגביר השירה. ו'א, ו'ט, ו'טז: היום הגיה כ"ק אדי"ש את המאמר ד"ה "יבאתי לגני" דשנה זו.

בשעה 3:00 הודיע הרילי"ג שכ"ק אדי"ש לא יצא למנחה. למעריב יצא כ"ק אדי"ש ובסיום התפלה ברך נוסעים לאה"ק ולצרפת בנסיעה טובה ובשמיעת בשו"ט.

בשעה 8:00 החל כ"ק אדי"ש לקבל אנשים ל"יחידות", להלן ר"ד ממה שדיבר עם כו"כ (מפי השמועה):

לאי שכתב לכ"ק אדי"ש מכתבים רבים במשך השנה ולא קיבל תשובה, ענה כ"ק אדי"ש על כל השאלות במכתביו (ללא שום בקשה מצדו).

א' מעובדי משרד הפנים בירושלים שאל את כ"ק אדי"ש מדוע אינו בא לארץ הקודש ובפרט לירושלים עיה"ק וכו', ואמר לו כ"ק אדי"ש: האם אתם רוצים לומר לי מהי ירושלים? הרי אדה"י פוסק בשו"ע שכל התפלות עוברות דרך שם. וכמו"כ ביאר לו כ"ק אדי"ש את הפסוק "וקווי ה' יחליפו כח" – שכשמוסרים להקב"ה את הכחות נותן הקב"ה את כוחותיו לאדם.

הרי"ד גרוסמן ממגדל העמק הי' ביחידות למעלה מ-8 דקות. כ"ק אדי"ש קרא לעיר "קהילה קדושה מגדל העמק" ואמר לו שינצל את קשריו בצבא וכו'. כמו"כ ברכו לחינוך ילדיו וכל העיר וכן מסר ע"י ברכות לשלוחים בעירו.

לאי אמר כ"ק אדי"ש שכשהי' "יגעת ומצאת" איז תראה שינוי ממהות למהות.

בין הנכנסים היו גם הרי' ניסן נעמנאו מצרפת, וכן הרי' ירוסלבסקי מאה"ק.

בשעה 12:30 סיים כ"ק אדי"ש לקבל אנשים ליחידות.

ו'א, ו'ט, ו'טז: כשיצא כ"ק אדי"ש מקריאת התורה וכן כשיצא מתפלת ערבית ברך נוסעים בנסיעה טובה ובשמיעת בשו"ט.

א' מברזיל שלא הי' יכול להכנס ליחידות, ביקש בפתק מכ"ק אדי"ש שיקבלו כעת ליחידות, וענה לו כ"ק אדי"ש: כנהוג הרי התוועדות הוא יחידות אלא שהוא במעמד כו"כ, ושלה לו כ"ק אדי"ש סידור עם התי"ק.

ו'א, ו'ט, ו'טז: היום בערב נסע כ"ק אדי"ש לביתו למשך כ-20 דקות. אחרי תפלת מנחה וערבית ברך כ"ק אדי"ש נוסעים בנסיעה טובה ובשמיעת בשורות טובות (וכן בימים ד' ו-ה' הבאים).

בימים אלו הכניס א' פתק לכ"ק אדי"ש ובו מסר לו דרישת-שלום ממר אריק שרון, וכתב שהנ"ל ביקש למסור לכ"ק אדי"ש שדיבוריו על-דבר השטחים מחזקים אותו בארץ הקודש

11) ראה תו"א ר"פ וישב. תו"ח שם נח, א ואילך.
 12) לקו"ת בהעלותך לב, ד. ובכ"מ.
 13) סנהדרין צ, ב.
 סימן כא.

7) סנהדרין צח, א.
 8) שבת קלה, ב. ועוד.
 9) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.
 10) מכילתא ופרש"י באי יב, מא (גבי יצ"מ).
 11) זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.

באריכות פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר "אז א יחיד איז א רביס".

בשיחה בי דיבר כ"ק אד"ש על ה"מעשה בפועל" שצריכים ללמוד מכל דבר, וכן מכך שבשטרות הכסף בארה"ב נכתב ע"ד האמונה והבטחון בהקב"ה, וקישר זאת עם המדובר בשיחה א'. אחר שיחה זו הורה כ"ק אד"ש למר הנרי לומר "לחיים" וכשאמר סימן לו כ"ק אד"ש לומר פעם שני. כמו-כן הורה כ"ק אד"ש לר"י כהן לומר "לחיים", וכשראה שהני"ל לא הבין שהכוונה אליו הצביע כ"ק אד"ש לעברו ואמר אתה, וכשאמר "לחיים" חיך כ"ק אד"ש חיוך רחב.

בשיחה ג' הודה כ"ק אד"ש לכל אלו ששלחו ברכות ואיחולים ליו"ד שבת, וכן המשיך את הביאור מיו"ד שבת בענין הקשר בין הסיום דד' המסכתות (ברכות, נזיר, יבמות וכריתות) לד' הכתות של בני קודם קרי"ס, והאריך בזה מאוד ובסיומה אמר שההוראה מכך לכאוי"א היא, שכל יהודי יש בכחו לקשר את היחידה שבנפשו עם היחידה שבנפש זולתו כשם שהרביים עושים בשעת יחידות וכשם שמשא רבינו איחד את בניו לפני קרי"ס, כך כל יהודי ע"י שמקשר את בחי' היחידה שלו עם בחי' היחידה של כל בניו עד ל"יחידו של עולם" – נבקעים לפניו כל הימים כפי שהי בקרי"ס, והגם שיש בי שיטות (הזהר והאריז"ל) כיצד נבקע הים (מלמעלמ"ט או מלמטלמ"ע), שיבקע לכאן או לכאן – העיקר שיבקע, במהרה בימינו ממש.

בין הדברים בשיחה ג' אמר כ"ק אד"ש שישנם כאלו השומעים שאלה בהתועדות ואח"כ הולכים לישון עם הקושיא... לא רק בגשמיות אלא גם ברוחניות, והיתכן שבהתועדות ד"ש"פ מקץ (סמ"ג ואילך) שאלו על פרש"י בענין הבטנים ששלח יעקב ליוסף ואף אחד לא דאג לחפש תירוץ, לא נגע ולא פגע! [ואכן בשבוע שלאחמ"כ דנו בזה בקובצי "הערות התמימים" שי"ל לשי"פ יתרו, וענין ה"בטנים-פושטציאיס-אפרסקים" הפך באותו שבוע לשיחת היום ב-770, ובהתועדות ד"ש"פ יתרו ביאר כ"ק אד"ש ענין זה באריכות (סנ"ז ואילך)].

שיחה ד' – דובר על הקביעות דט"ו בשבט בשבת בקשר עם יו"ד שבת, וכן על מעלת הצומח, ובתוך הדברים דיבר כ"ק אד"ש ע"כ שלא הניחו על שולחן ההתועדות פירות ולו כדי לראותם בלבד, על-אף שהרעישו בעבר ע"כ ואף הגיהו והדפיסו זאת, ואעפ"כ כשמגיעים יצו דעם אייגענעם טיש" לא מוצאים שום פרי! וסיים את השיחה בשאלות על פרש"י בפרשתנו וכן על הערות אדמו"ר על הזהר.

בסיום ההתועדות צוה כ"ק אד"ש לנגן "בני היכלא" ובעת שנינגו פתח כ"ק אד"ש את סידורו וניגן עם הקהל. אח"כ החל לנגן "נייעט נייעט נייעטאואוי". לקראת סיום ההתועדות הביט כ"ק אד"ש על השעון מסי' פעמים, ובשעה 4:35 נסתיימה ההתועדות.

בסיום תפלת מנחה החל כ"ק אד"ש לנגן שוב "נייעט נייעט" ורמזו בידו הק' להגביר

חביב עליהם ממונם כו"א אפ"ל בשוה פרוטה¹⁴, והמטפחת שוה יותר מפרוטה, ובפרט כשזו מטפחת אדומה ("א רויטע פאטשיילע")...

אומרים לו: קשור את המטפחת מסיבב לצואר – כמנהג ישראל – וצא בקפיצה ("טאנץ ארויס") מהגלות!

ממשיך וטוען: כיצד יכול לצאת מהגלות ביום השבת – הרי תיכף עליו לעשות הבדלה, ואחרי הבדלה יש לו "משרה" ("א שטעלע") ועליו להתעסק במסחר ולשוחח בטלפון על כל הענינים שאסור לדבר אודותם בשבת?!

אומרים לו: יש לך נפש אלקית, חלק אלקה ממעל ממש¹⁵, שהיא העיקר שבו, והנשמה מעולם לא הלכה לגלות ואף אחד לא בעל-הבית עלי' (כדלקמן) – אזי תציית פעם לנפש האלקית שלך, הרוצה שתצא כבר מהגלות!

ומה שיש לך גם "מלך זקן וכסיל"¹⁶ האומר שמשרתך ומסחרך הם העיקר – ההנך חייב להראות לכולם שהטיפש זקן וכסיל שליט עליך?!

למרות זאת רוצים להיות מונחים דוקא בעולם הזה החומרי – לא די לו בעולם הזה הגשמי, הוא זקוק לעולם הזה החומרי דוקא ולעשות מחומריות – גשמיות! אבל אעפ"כ, לכל-הפחות אל תפריע לנפשך האלקית, ה"חלק אלקה ממעל ממש" שלך!

כמה זמן אפשר לבזבז על הנפש הבהמית, אולי תחשוב פעם גם על הנפש האלקית שבוך?!

ה. והגם שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא¹⁷) – הרי זה רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים כבר לצאת מהגלות – "עד מתי", "דאלאי גלות!"

וביחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההילולא המשיך, שאע"פ שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומצד זה בכחו של יהודי לעמוד מעל לגלות ולא לחשוב על משרתו וכיו"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ו"במקום של מחשבתו של אדם שם הוא נמצא"¹⁸, יחד עם שולחנו, כסאו וכל עניניו, אפילו אם זה "ממעל לו",

כידוע¹⁸ שענין זה (דבמקום של מחשבתו כו') למדים מהפסוק¹⁹ "שרפים עומדים ממעל לו" – שאף שהדרגא ד"ממעל לו" היא למעלה ממדרגת השרפים, אעפ"כ, מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הרי הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

ו. והנה, ישנם הבאים בטענה: הרי ביום השבת אין עצב בה²⁰ וצריכים להיות בעונג ובשמחה – וא"כ, מדוע באים לצער את בני ישראל מכך שהם נמצאים בגלות ועליהם לצעוק "עד מתי", ובפרט שאתה בעצמך הרי תבעת להיות במיוחד עכשיו בשמחה גדולה?!

ע"כ אומרים שאין זו סתירה כלל: תסתובב ותצעק מתוך שמחה וטוב לבב וב"שטורעם" שרוצים את הגאולה!

18 אור"ת בראשית כ"ו ו תתרכ"ז, ב. המשך מים רבים תרל"ז פק"ג. סה"מ תרמ"ג ע' סה. תרנ"ה ס"ע ריב ואילך. כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. ושי"ו. ועוד.
19 ישע"י ו, ב.
20 ראה ירושלמי ברכות פ"ב סוף ה"ז. תורה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.

14 ראה חולין צא, א.
15 תניא רפ"ב.
16 קהלת ד, יג. קה"ר ובפרש"י עה"פ. מדרש תהלים (באבער) ט, ה. זח"א קעט, סע"ב.
17 שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.



לפניכם פרק ח"י מ"יומן תש"מ", מעש"ק פ' בשלח - עד עש"ק פ' יתרו

היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע

[תודתינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג גליוננו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]

נערך ע"י מערכת "יהי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

יום ו' י"ג שבט, ע"פ פ' בשלח: כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 10:20, ובצהריים נסע לביתו לרבע שעה.

בשעה 6:00 ירד כ"ק אד"ש לקבלת שבת. בסיום התפילה החל ר' זושא ווילימובסקי לשיר וכ"ק אד"ש רמו להגביר השירה. בשעה 9:40 הלך כ"ק אד"ש לביתו.

יום א' ט"ז שבט, ע"פ פ' בשלח: כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 9:30, והודיע להרלי"ג שתקיים התוועדות.

בשעה 10:00 ירד כ"ק אד"ש לתפילת שחרית. קריאת התורה קראו בס"ת של משיח ובשירת הים עמד כ"ק אד"ש ופניו לצפון.

בשעה 1:30 ירד כ"ק אד"ש להתוועדות, וקודם שירד הביא ר"י קרינסקי כמה בקבוקי וודקה ואמר שניתנה הוראה מכ"ק אד"ש לחלק גם וודקה בהתוועדות זו.

בשיחה א' אמר כ"ק אד"ש שהיות ובשבת זו ישנה תכלית השלימות של הענינים דיו"ד שבט, לכן כאן המקום והזמן להשלים כמה ענינים מההתוועדות דיו"ד שבט, וביאר

* וזאת למודעי: עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין". בתוך היומן מובאות נקודות קצרות מתוכן שיחותיו של כ"ק אד"ש בתרגום חפשי ללה"ק, ולהבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה.

רוצה לקחת איתך את הקושיות - הרשות בידך ("געזונטערהייט"), צא מהגלות יחד עם הקושיות ותשבי יתרון קושיות ואבעיות²³, אבל שהקושיות לא יבלבלו אותך ויעכבוך לצאת מהגלות!

טוען הוא: הרי זה יום השבת, יום של תענוג - ומדוע צריכים להתרגז, ובפרט שכאשר מתרגזים, זה מפריע לאכילה ושתי' ובריאות הגוף...

אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו - צריכים לצאת מהגלות!

אלה המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)!

ט. ויה"ד שכל בני ישראל ייצאו כבר מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²⁴, גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהיתלות ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות,

והרי כבר ישנו ה"ויהי בשלח פרעה" - עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגרשם מארצו"²⁵, המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, שצריכים רק לשים את האצבע קטנה, ובהרהור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור²⁶, וכך גם בצדיקים - "לאתבא צדיקא בתובתא"²⁷,

ויוצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

וכפסק-דין הרמב"ם²¹ ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במילא פוסק הרמב"ם: **הקשיבו יהודים, תסתובבו ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!**

ז. ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בדינו - הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות!

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת ה' אצלו יום מנוחה וקדושה שאין עצב בו, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם - וא"כ, מה אתה משהו את עצמך לסבך?!

ובכלל - מה נוגע כאן הסבא שלך? הרי נמצאים בגלות, שכינתא בגלותא, כל המלאכים וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר - אדם קרוב אצל עצמו²² - אתה בעצמך נמצא בגלות, ובמילא בודאי שעליך לרצות לצאת מהגלות!!

ח. לאחרי הבדלה יכתבו לי שצריכים לדעת שישנו גוף גשמי ויש לשמור על בריאות הגוף, לאכול, לשתות ולישון, ולא להתענות וכו'.

אך כל טענות אלו לא נוגעים כאן - העיקר הוא: **צאו מהגלות** ("גייט ארויס פון גלות")!!

ומה שיש לך קושיות - תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! הנך

21 הל' לולב בסופן. פרש"י ס"פ בא. וראה לקו"ש ח"א בתחלתו.
22 סנהדרין ט, ב, ג, א. "יהי המלך" דש"פ שמות ש. ז. (גליון שמה ע' 7).
23 תויו"ט סוף מס' עדייתו. שלה"ה תט, א. וראה זח"ג כח, א. ועוד.
24 בא ג, ט. לקו"ש ח"ב ע' 425 הערה 56.
27 ראה לקו"ש ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולזכות משפחתם שיחיו

כיצד לשאול את אנשי הצבא

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

כשם שבנוגע לפיקוח-נפש בענין הקשור עם בריאות הגוף - יש לשאול רופא מומחה בעניני בריאות הגוף, על-דרך-זה בנוגע לפיקוח-נפש של כבשה אחת הנמצאת בין שבעים זאבים - יש לשאול את השאלה (בנוגע לבטחון של היהודים, שיהיו מוגנים מ"אויב ומתנקם") אצל המומחים בעניני בטחון, אנשי הצבא.

והשאלה צריכה להשאל כך: האם החזרת שטח מסויים מארץ ישראל תגדיל את הסכנה של פיקוח-נפש, אפילו נפש אחת מישראל, ר"ל, או להיפך (שאם לא יחזירו הסכנה תגדל).

וצריכים לשאול את אנשי הצבא כיצד הוא המעמד ומצב מצד הענין של פיקוח-נפש ולא מצד שום חשבונות אחרים, כי כשמדובר בפיקוח-נפש אסור לעשות שום חשבונות, כפי שהפסק-דין הוא במקרה שגויים אומרים "תנו לנו אחד מכם ונהרגנו, ואם לאו נהרוג כולכם - יהרגו כולם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל".

מכך מובן שבנוגע לפיקוח-נפש אין לחשב שום חשבונות, עאכ"כ לא חשבונות של פוליטיקה, ומה יאמרו ה"שבעים זאבים", וכיצד יראה יום המחר או המחרתיים, או לאחר זמן - כי כל חשבונות אלו הם היפך השולחן-ערוך:

על פי שו"ע צריכים לשאול את אנשי הצבא (המומחים בענין זה) מה המעמד ומצב היום - מה עלול לגרום לענין של (אפי' ספק וספק-ספיקא) פיקוח-נפש אפילו של נפש אחת מישראל, וכל החשבונות של פוליטיקה ומה יהיה מחר ומחרתיים - לא שייכים כאן! (משיחת יו"ד שבט ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

רחמנא ליצלן - אפילו מעצם הדיבור,

אודות מסירת אף שעל מארצנו הקדושה!...

ויהי רצון, שנזכה לזה תיכף ומיד ממש, ובאופן דגוף בריא ונשמה בריאה, ללא שום הפסק בינתיים.

וכולנו נישאים, כאו"א מהנמצאים כאן, אנשים נשים וטף, "בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו" - "עם ענני שמיא", וביחד עם זה בגוף בריא ונשמה בריאה - לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה"ק, ולבית המקדש.

ורחמנא ליצלן - אפילו מעצם הדיבור, אודות מסירת אף שעל מארצנו הקדושה!...

אלא ארץ הקודש נשארת בשלימותה, ביחד עם שלימות התורה, שהרי אסור לפגוע ("אָנְרִיךְ") בשלימות התורה, ועד שזה בעשה ולא-תעשה כמדובר כמה פעמים.

(משיחת אור ליום י"ז שבט ה'תשנ"ב - בעת ה"יחידות" - בלתי מוגה)

כיצד יתפוס נשיא דורנו בצוואר חולצתו ויצביע על פעולותיו...

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹ ובתוכם כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את ה"ראו גידולים שגידלת", הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך הפעולות - ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגידלת" -

אזי גם אם בדדך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל ההצדקות - כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו - הרי מובן התוספת שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזהרה אומרת² שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח - הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישנה"³, וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת⁵: כאשר משיח יבוא והכהנים יצטרכו להקריב קרבנות - כיצד יידעו את כל הפרטים? עונה הגמ', ש"משה ואהרן עמהם" והם יראו להם.

ואף שאומרים שבין ביאת משיח לתחיית המתים יהיו ארבעים שנה - הרי ישנם בזה ביאורים ותירוצים⁶, ואחד מהם הוא שיחידי סגולה יקומו קודם לכן.

ולמרות שאומרים זאת על יחידי סגולה - הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא"⁷, והוא יהי' מהראשונים שיקומו ("וועט ער דאָך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו ויצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז, ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלת" - הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

(משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(* שיחה זו נדפסה בזמנו יחד עם חלקים נוספים מתחילתה) ב"יחי המלך" קצד ע' 3 ואילך, וכעת היא מובאת בזה בעריכה מחודשת ובהוספת מראי-מקומות. המו"ל.
 (1) ישעי' כו, יט.
 (2) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.
 (3) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א.
 (4) א' מהי"ג עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
 (5) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.
 (6) ראה "שיחות קודש" תשי"א (הוצאה חדשה) ע' 156 ס"ג.
 (7) זח"ג רעג, א.

לבקש "דאלאי גלות" בדבור ובקול גדול דוקא

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"*

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים בגלוי ובדיבור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה שלב זו תפלה"¹, בכל-זאת ההלכה אומרת² "לא יתפלל בלבו לבד אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכ"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מתי", "דאלאי גלות" – שלא מספיק להתבונן בזה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש" – אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁵, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש – אזי אפילו אם רק רוב בני"י יעשו עבודתם, ועוד יותר – אפילו אחד לבדו יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁶.

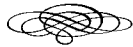
ויה"ר שכן יהי' בפועל ממש – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁷, שלימות העם, והולכים ל"ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁸ – שלימות הארץ, באופן ד"כ ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁹, יחד עם שלימות התורה ומצוותי', שזה קשור גם עם הפרשה שמתחילים לקרוא בתפלת מנחה דשבת זו – הפרשה דמתן תורה:

אע"פ שמתן תורה לא יהי' עוד פעם (כפסק רבותינו נשיאינו¹⁰) – אזי ידועה התורה של

אדמו"ר הזקן (כפי שנמסרה ע"י בעל ההילולא¹¹) שצריכים לחיות – לא רק בחיים הרוחניים אלא גם בחיים בשדיים – עם הזמן, עם פרשת השבוע, ובנדו"ד – עם הפרשה דמתן תורה, ובפשטות – שכאשר מתיישבים ללמוד תורה הרי זה ממש כבמתן תורה¹², כיון ש"כל הקורא ושונה בתורה הקב"ה קורא ושונה כנגדו"¹³, שלכן "מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע"¹⁴, ובעגלא דידין ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

11) "היום יום" ב' חשוון. שה"ש תש"ב ע' 29 ואילך. מב, סע"א. ועוד.
12) ראה תדבאר רפי"ח. ל"ש איכה רמז תתרלד. ועוד.
13) ראה תדבאר רפי"ח. ל"ש איכה רמז תתרלד.
14) ראה תו"א ויצא כב, ב. יתרו סז, ב. לקו"ת שה"ש (14) ברכות כב, א.



רק שטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת

הדרך* לנצח ב"מלחמת בית דוד" ולפעול שמ"בית דוד" יצא דוד¹ היא – "כותב גט כריתות": לנתק את עצמו ("אפזאגן זיד") מכל הענינים, אפי' מדברים המותרים ואפי' מענינים שיש לו שייכות אליהם על-פי תורה, שזהו הרי הפירוש של אשתו, "אשתו כגופו דמיא"², כלומר עניניו הגשמיים שעל-פי תורה;

אמנם בנוגע למלחמת בית דוד, לנצח את המלחמה ד"אשר חרפו אויבך הוי", ועוד יותר – "אשר חרפו עקבות משיחך", שזוהי מלחמה קשה יותר כיון ש"בבואה דבבואה אית להו"³, הרי זה רק באופן של לצאת מכל עניניו הפרטיים ("אייגענע ענינים") לגמרי, ללא חשבונות שכליים, רק שטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת.

היות וכשם שמלחמתם היא ענין של חוצפה בלי תגא, כך בדיוק צריך להיות בקדושה – לצאת לגמרי מעניניו הפרטיים ולהתמסר ("איבערגעגעבן זיך") למלחמת בית דוד. (תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח, י"א שבט ה'תשכ"א – בלתי מוגה)

* שיחה זו נדפסה בשלימותה ב"יחי המלך" רצג ע' בענין בן דוד ודוד.
1) ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר הרשב"ח ע' שי-יב (3) יבמות קכב, א.
2) ברכות כד, א. וש"נ.
3) ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר הרשב"ח ע' שי-יב (3) יבמות קכב, א.

בידך להקדיש מדור שלם לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 0823-873 (04)

* שיחה זו נדפסה בזמנו (יחד עם חלקים נוספים מתחילתה) ב"יחי המלך" רמב ע' 10 ואילך, וכעת מובאת בזה בעריכה מחודשת ובהוספת מראי-מקומות. המו"ל.
1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א.
2) טושו"ע ושו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ב.
3) ראה גם לקוטי ביאורים לאגה"ת ע' מד.
4) ברכות כד, ב. טור ושו"ע אדה"ז שם.
5) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך.
6) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
7) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.
8) עקב יא, יב.
9) ראה יב, ב.
10) סד"ה ההפרש בין קליפת עמלק כו' תרמ"ד (סה"מ ליקוט – קה"ת, תשד"מ – ע' כא). המשך תרס"ו ע' כג. תקמו. ועוד.